

DE MUZE IS MOE

03-06-2026

Geschreven door

Luuk Audenaerde

Snijdende AVONDWIND suist door de kieren en krochten van een atelierruimte. Buiten slaan WOESTE GOLVEN tegen de kade.

1

INT. ATELIER - NACHT

1

Langs verloederde muren hangen tientallen houtskoolschetsen: detailstudies van rimpelloze jukbeenderen, jonge oogleden en golvend haar. Op stoffige planken staan kleine houten beelden, studies die de gelijkenis dragen van dezelfde vrouw:

NORA (V 38), staat op een klein podium in een strenge contrapposto-houding. Ze is duidelijk de vrouw van de beelden, maar dan ietwat ouder en duidelijk moe van een lange dag poseren. Haar rechterbeen trilt onder het volle gewicht.

De STILTE wordt doorbroken door het geluid van een LUCIFER. Nora ontspant haar blik om uit haar ooghoeken te kijken naar:

ERNST (M 46), een kalende man met een schippersjas en een bell-bottombroek. Hij rookt achteloos een houten pijp en leunt met gebogen hoofd tegen de heup van een gigantisch blok lindehout in de vorm van een vrouwfiguur.

Dit metershoge beeld in het midden van de ruimte is MARIA MAGDALENA -- veel groter en ambitieuzer dan de rest.

Nora kijkt afwachtend naar Ernst--

--maar hij kijkt niet terug. Hij sabbelt piekerend op zijn pijp en werpt gepijnigde blikken omhoog naar Maria's gezicht.

STILTE... Nora's inspanning vraagt steeds meer van haar. Ze staart ongeduldig naar Ernst.

Dan KNIKT haar knie -- en verschuift ze een fractie van een centimeter. Het podium KRAAKT. Het ECHOOT door het atelier...

ERNST

Je verliest de vorm... Laten we stoppen.

Nora probeert de houding weer te herpakken.

NORA

Je keek niet eens naar mij...

ERNST

Ik weet toch hoe je eruit ziet.

(beat)

Het is goed genoeg; laten we ons niet langer bekommeren.

Nora heeft hier duidelijk problemen mee. *Goed genoeg?*

NORA
Laat me zien.

ERNST
Wat?

NORA
Laat me haar gezicht zien.

Ernst haalt zijn schouders op in passief akkoord.

Nora loopt met stijve benen naar het beeld.

Ernst slentert ondertussen weg vanachter het blok richting een salontafel in de hoek van de kamer. Hij bekijkt haar toenadering met groeiend ongemak.

Nora cirkelt om het beeld. Ze fixeert op het gezicht met korte, snijdende blikken. Ze komt tot stilstand vlak voor de Magdalena. Haar zorgen worden bevestigd.

NORA (CONT'D)
Er zit geen spanning in de
wangen... De jukbeenderen vallen
weg. De mondhoecken hangen te veel.
Magdalena moet stralen,
verleidelijk zijn.
(naar Ernst)
Ze ziet er moe uit...
(beat)
Ik zal de rest voor me houden, het
zou je ontmoedigen...

Ernst vermijdt haar blik. Een PIJNLIJKE STILTE.

Hij pakt een glazen potje en giet wat wietkorrels in de kop van zijn pijp, alsof hij het niet gehoord heeft.

NORA (CONT'D)
Wat ga je doen?

ERNST
Ik ga wachten...

NORA
Wachten op wat?

ERNST
Ik ga wachten op inspiratie.

NORA
Ik neem aan dat je daarvoor de
ruimte voor jezelf nodig hebt?

Ernst hoeft niks te zeggen om dat te bevestigen.

Nora begint in gefrustreerde ijverigheid de verspreide beiteltes van de vloer op te rapen.

NORA (CONT'D)
We gaan verder werken bij het
eerste licht... Ik wek je.

Met haar handen vol gereedschap staat ze bij de deur.

NORA (CONT'D)
Maak het niet te laat...

De DEUR SLAAT DICHT. We blijven achter met ERNST.

TITEL: **DE MUZE IS MOE**

2

EXT. STRAND - NACHT

2

Een donkere nacht. Pas met het AANSTRIJKEN van een LUCIFER kunnen we Ernst zien. Hij houdt de vlam boven de kop van zijn pijp en zuigt de wietrook diep over zijn longen.

Met zware passen loopt Ernst piekerend over het strand. Regelmatige GOLFSLAGEN en de ritmische lichtstralen van een vuurtoren in de verte dicteren een hypnotisch gevoel.

In een lichtflits van de vuurtoren lichten hopen wrakhout op, verspreid over het strand. Dan is het weer donker...

Ernst botst met zijn voet tegen iets aan. En wacht tot de volgende lichtstraal hem weer vindt...

Voor zijn voeten, tussen een wrakstuk, ligt een matrozenpet.

Ernst pakt het op, slaat het zeewier eraf en zet het petje op zijn kale kop. Hij recht zijn schouders.

Dan ziet Ernst iets glinsteren tussen drijfhout in de verte.

Hij loopt er naartoe.

Tussen het donkere wrakhout en opgehoopte zeewier, ligt een schitterende, bijna lichtgevende vissenstaart van een klaarblijkelijk dood zeewezen.

Voorzichtig geeft Ernst de staart een tik met zijn laars...

Dan nog een tikje en--

--Plotseling beweegt het hoopje zeewier... Wanneer de lichtstraal hen weer vindt, ziet hij plotseling spierwitte ogen onder het zeewier naar hem terug staren.

Voordat Ernst tijd heeft om te reageren wordt hij overvallen door een agressief GESIS!

Ernst deinst naar achter. Hij kleurt bleek en loopt met flinke passen in een grote boog om het wezen heen.

SIRENE (O.S.)

Wacht!

Ernst stopt met lopen -- spitst zijn oren.

SIRENE (O.S.) (CONT'D)

(zwak)

Matroos?!

Ernst kijkt tegen beter weten in terug naar het wezen:

Het heeft zich ondertussen onder het zeewier en wrakhout opgetild en het maanlicht onthult nu het silhouet van een bloot vrouwelijk bovenlichaam.

Hij loopt voorzichtig op het bovenlichaam af en wacht dan op de volgende lichtstraal:

Hulpeloze zeegrijze ogen van een bloedmooie jonge vrouw met goudblond haar kijken vragend naar hem op.

Ernst komt langzaam dichterbij.

CU: De zeemeermin geeft hem een onschuldige glimlach.

CU: Ernst is betoverd -- hoteldebotel.

Weer donker: Dan begint ze zachtjes voor hem te JAMMEREN.

Een volgende lichtstraal onthult: Daar waar de huid eindigt en de vissenstaart begint, steekt een roestende punt van een speer uit haar lichaam. De wond lijkt al ontstoken te zijn.

Ernst weet ineens precies wat hij moet doen.

Nora ligt klaarwakker in bed. Met open ogen staart ze naar het plafond van het eikenhouten hemelbed. Haar ogen dwalen af naar de hoekpaal van het bedstijl naast haar kussens -- met een gepijnigde blik staart ze naar:

Een uitgesneden, naakte vrouw in de pilaar -- een twintigjarige versie van Nora. De houten figuur heft trots het hemeldak op haar schouders.

De rechterhelft van het bed is leeg. De kaars op het nachtkastje van Ernst is bijna opgebrand.

Nora staat op -- pakt de kaars van zijn nachtkastje.

4 **EXT. BUITEN HET ATELIER - NACHT**

4

Met kaars in hand maakt Nora de oversteek naar het atelier.

Ze houdt haar oor tegen de deurkier van het atelier aan en hoort: Een VROUWELIJKE STEM -- Nora's gezicht vertrekt.

Ze wil de deur openen, maar ziet--

--Een loodzwaar hangslot op de atelierpoort.

5 **INT. ATELIER - CONTINUOUS**

5

Het podium waar Nora zojuist nog op stond, is leeg. In een schaduwrijke, duistere hoek staan twee figuren.

Het gewonde zeewezen zit gekrompen in een houten, met zeewater gevulde ton. Voorzichtig smeert Ernst bijenwas in de wond in haar zij. Een korte huivering trekt door haar lijkleke bovenlichaam.

SIRENE

Je handen zijn ruw.

ERNST

Ik ben houtbewerker.

De Sirene kijkt voorzichtig de ruimte in -- haar ogen vallen op het grote beeld in het midden van de ruimte.

ERNST (CONT'D)

(re: de steekwond)

Wie heeft je dit aangedaan?

SIRENE

(zwakjes)

Ik en de anderen... We waren op zoek naar eten... Een schip sloeg stuk op de klippen. Wrakhout moet me hebben geraakt, maar--

Ze kan haar ogen niet van de lindehouten figuur afwenden.

SIRENE (CONT'D)
--wie is zij?

ERNST
Maria Magdalena. Voor de pastoor.

De Sirene laat haar blik verder door het atelier dwalen. Ze merkt op dat alle voltooide beelden en schetsen langs de muren dezelfde gelijkenis van een prachtige vrouw dragen.

Een BEAT. *De Sirene heeft een idee.* Haar schuchtere houding verdwijnt als sneeuw voor de zon.

SIRENE
Sta je onder zijn bevel, matroos?
(re: De Nora-beelden)
Of van iemand anders?

ERNST
Ik ben kunstenaar. Enkel in dienst
van schoonheid.

Haar ogen glimmen kort bij het horen van dat laatste woord...

SIRENE
Is het schoonheid wat je zoekt?

De Sirene trekt zichzelf op haar armen omhoog naar de rand en laat daarbij haar lichaam zien -- verleidelijk, haar gezicht dichtbij dat van Ernst.

Voor een BEAT is Ernst verstijfd in haar blik...

Dan draait hij zich om naar zijn werktafel en grist een stuk houtskool mee. In een huppel staat hij voor het grote beeld.

Heel even fixeert hij op het gezicht van de Sirene, die verbaasd achterblijft in de tobbe. Dan begint hij met snelle streken op het hout te tekenen. Hij zet vlijmscherpe oogleden van de Sirene op het hout, dwars over het gelaat van Nora.

De Sirene kijkt verward toe -- leunt naar voren.

ERNST
Stop! Houd het licht op je gezicht.

De geamuseerde blik van de Sirene ebt onmiddellijk weg; ze wordt ongemakkelijk zelfbewust in haar onvrijwillige rol als model. Ze zoekt Ernsts blik...

Maar hij kijkt niet terug. We dwalen af naar--

--EEN KLEIN RAAMPJE: waardoor we Nora's schuwe ogen naar binnen zien staren, die niet blij zijn met wat ze zien.

6

INT. SLAAPKAMER, HUISJE AAN DE KUST - DAG

6

Fel, goudgeel ochtendlicht valt recht op Ernsts gezicht.

Ernst schrikt wakker. Hij knippert tegen het felle licht en kijkt naar de stand van de zonnestralen op de slaapkamermuur.

De linkerhelft van het bed is leeg. Ernst haast zich uit bed.

7

INT. ATELIER - DAG

7

Ernst loopt door de open atelierpoort en draaft naar binnen.

Verscholen in de houten ton zit de Sirene, nu bijna helemaal ondergedompeld onder het troebele wateroppervlak.

Nora staat voor het lindehouten beeld in het midden van de ruimte. Ze bestudeert de Maria Magdalena:

Het gelaat van Nora is er nog steeds in te herkennen, maar haar vermoeide blik heeft plaatsgemaakt voor een zelfverzekerde, roofdierachtige oogopslag.

ERNST

(schor, buiten adem)

Je hebt me niet gewekt...

NORA

(ijskoud)

Je was moe, Ernst. En je had vannacht blijkbaar belangrijkere dingen te doen.

Ernst opent zijn mond om zichzelf te verdedigen--

NORA (CONT'D)

--De stank van je vis is niet te harden hier. Ik denk dat ik maar vertrek...

ERNST

Maar--

NORA

--Ik wil dat je goed naar haar kijkt. Écht kijkt... En wanneer je haar gebruikt hebt -- wanneer Magdalena jong en stralend is -- dan zoek je het maar uit met die kermisattractie van je. Ik ben er dan toch niet meer om haar te ruiken...

Nora loopt langzaam op Ernst toe en brengt haar gezicht intiem dicht bij het zijne.

NORA (CONT'D)

Vereeuwig mij jong en mooi. Je bent me minstens zoveel verschuldigd.

Met een kille, metalen KLETTTER laat ze Ernsts zware sleutelbos op de werktafel vallen.

Haar hand gaat omhoog, pakt de kraag van Ernst zijn schippersjas beet en trekt deze recht.

Ze stopt... Kijkt hem recht in de ogen aan. Een BEAT...

NORA (CONT'D)

Aan het werk.

8

INT. ATELIER - NACHT

8

Ernst staat op een houten trapje. Met een doek polijst hij het golvende lindehouten haar van de Magdalena.

Vanuit de donkere hoek klinkt zacht, ritmisch geklots. De Sirene beweegt haar vissenstaart door het water. Zodra ze Ernsts blik vangt:

SIRENE

Je bent een hele bijzondere matroos, weet je dat? Je doet zo je best om iets te worden wat je al lang bent.

Ernst stopt met wrijven.

ERNST

Wat ben ik dan?

SIRENE

Een groot man.

Ze leunt zo ver mogelijk over de rand naar hem toe.

Ernst daalt langzaam het trapje af tot hij op de vloer staat.

SIRENE (CONT'D)

Waarom ploeter je zo voor een sterveling die rimpelt en verwelkt? Ik zal zeespiegels zien stijgen en dalen in de tijd dat haar schoonheid al duizendmaal is vergaan. Ik zal je eeuwige schoonheid laten zien...

Als door een magneet getrokken loopt hij langzaam naar de ton toe, tot hij vlak voor haar staat.

SIRENE (CONT'D)
Red mijn leven, matroos. Ik moet
terug naar het diepe water.

Ernst kijkt een moment naar Nora's gelaat op de schetsen...

SIRENE (CONT'D)
Ben je haar slaaf? Of ben je een
vrij man? Je bent niet in dienst
van de pastoor of de ijdelheid van
een bekrompen vrouw, maar in dienst
van de schoonheid!
(Ernst kijkt bedenkelijk)
Maar toch blijf je zo hard voor
jezelf.

De Sirene reikt over de ton, ze legt haar natte hand op zijn ruwe, schrale handen.

SIRENE (CONT'D)
Het lijkt alsof je wel wat
zachtheid kan gebruiken...

9

EXT. BUITEN HET ATELIER - ZONSOPKOMST

9

Nora stapt uit de voordeur -- twee koffers in haar hand.
Wanneer ze op het punt staat om standvastig te gaan lopen--

--ziet ze de atelierdeur tegenover wijd openstaan. *Vreemd...*

10

INT. ATELIER - CONTINUOUS

10

Nora stapt over de drempel. Ze stopt.

Het atelier is een ravage. De houten ton ligt gekanteld. Een stroom zeewater trekt over de vloer, vermengd met een dikke laag zaagsel. Overal op de grond liggen grove flarden en hoge stapels van stukken lindehout.

Maria Magdalena is verdwenen!

11

EXT. SLOEP OP ZEE - ZONSOPKOMST

11

De ochtendgloed breekt door. De kustlijn is nog slechts een dunne, grijze streep aan de horizon.

Ernst zit middenin een geïmproviseerde, lindenhouten sloep. Het heeft iets grotesks: in de ruwe romp zijn hier en daar nog de contouren van de holgehakte Magdalena zichtbaar.

De Sirene zit op de rand van de houten constructie, haar staart lui in het water.

Ernst kijkt naar de Sirene. Geduldig aan het wachten op haar aandacht die elk moment zijn kant op kan komen...

Maar de Sirene gunt hem geen blik waardig.

Ernst wordt onrustiger. *Wat gaat er gebeuren?*

Hij kruipt dichterbij de Sirene toe, maar die recht alleen haar rug, en SLAAT vervolgens met haar staart op het water.

ONDER WATER: De ritmische geluiden van de zeestaart rimpelen ver door het diepe. De Sirene stopt met slaan.

BOVEN WATER: Ernst klimt naar de Sirene toe, maar voordat hij iets kan zeggen, SCHRIKT hij van PLOTSELINGE TRILLINGEN.

Ernst kijkt de Sirene aan. Het bloed trekt weg uit zijn gezicht. *De betovering is verbroken.*

ONDER WATER: Meerdere schimmen glijden soepel onder de boot.

Eindelijk draait de Sirene langzaam naar Ernst om...

Maar haar blik is hongerig, haar pupillen groot. Ze ziet een hulpeloze prooi.

Ernst slikt. *Shit...* Zijn houten pijp glijdt uit zijn mond.

Hij kijkt naar de naderende schimmen, dan terug naar haar. *Er is geen weg terug...*

Ernst slaat zijn armen om de Sirene heen. De twee maken oogcontact. Een BEAT. Dan kust hij de Sirene vol overgave.

De Sirene lacht tegen zijn lippen, ontbloot haar scherpe tanden, en met een brute ruk trekt ze hem overboord.

ONDER WATER: We volgen het paar terwijl ze de diepte in verdwijnen. Ernst verzet zich niet. Het water kleurt rood. De andere sirenes schieten eropaf.

BOVEN WATER: Het zeeoppervlak is weer glad en een uitgeholde Maria Magdalena dobbert eenzaam verder.

CUT TO BLACK.